

“মৰমৰ সন্তান সকল - সংগম যুগ ব্ৰাহ্মণ সকলৰ বাবে কল্যাণ কাৰী হয়, সেয়ে হে সদায় নিচিন্ত হৈ থাকিব লাগে, কোনো কথা ত চিন্তা কৰিব নালাগে”

প্ৰশ্ন: যাৰ অৱস্থা ভাল হয়, তেওঁৰ চিন কি হ'ব?

উত্তৰ: তেওঁৰ কোনো কথাতেই নাকান্দিব। কেতিয়াও মূৰ্ছিত নহ'ব, দুখ বা বিমৰ্ষিত নহ'ব। প্ৰতিটো দৃশ্য সাক্ষী হৈ চাব। কেতিয়াও 'কিয়', 'কি' আদি প্ৰশ্ন নকৰিব। কাৰো নাম-ৰূপ মনত নেপেলাব, এজন বাবাৰ স্মৃতিত হৰ্ষিত মুখৰ হৈ থাকিব।

গীত: মাতা অ' মাতা....

(মাতেশ্বৰীয়ে শৰীৰ ত্যাগ কৰোঁতে 25-06-1965 ত এই মহাবাক্য বাপদাদাই শুনাইছিল, অনুগ্ৰহ কৰি ধ্যান দি পঢ়ক)

ওঁম শান্তি। মৰমৰ সন্তানসকলৰ প্ৰতি নিৰ্দেশনা দিয়া হৈছে যে বেহদৰ (অসীমৰ) পিতাক স্মৰণ কৰি থাকা। যিসকল নাম-ৰূপধাৰী সন্তান পিতাৰ সেৱাত আছে, তেওঁলোকৰপৰা এই জ্ঞান আৰু যোগৰ বিষয়ে শুনিব লাগে। তেওঁলোকেও এয়াই শুনাব যে পিতাক স্মৰণ কৰা কিয়নো উত্তৰাধিকাৰ তেওঁৰ পৰাই পোৱা যায়। মম্মাইও তাকেই শুনায়, সন্তান সকলেও তাকেই শুনায় যে শিৱবাবাক স্মৰণ কৰা। তোমালোক সন্তানসকলে ইয়াত শিৱবাবাৰ স্মৃতিত বহি আছে। তোমালোকে কোনো চিন্তা কৰিব নালাগে কিয়নো তোমালোকে বেহদৰ পিতাৰ পৰা এয়া উত্তৰাধিকাৰ লৈ আছে। এই ক্ষেত্ৰত কোনোবাই যদি শৰীৰ ত্যাগ কৰি যায় তেন্তে আমি ক'ম যে এয়া বিধিৰ বিধান। কল্পৰ আগতেও এনেকুৱা হৈছিল কিয়নো ড্ৰামাৰ (নাটকৰ) নিয়ম অনুসৰিও চলিব লাগে নহয় জানো, যাতে কোনো উদ্বেগ নাথাকে। আজি মম্মা গ'ল, কালিলৈ আৰু কোনোবা যাৰ তথাপিও পিতাই মুৰুলী নিশ্চয় শুনাব। বাবাই তোমালোক সন্তানসকলক নতুন নতুন উক্তি (পইণ্ট) শুনায়, তাৰ অৰ্থ বুজাই থাকে, আৰু এইটোৱেই সকলোকে কয় যে সন্তানসকল, পিতাক স্মৰণ কৰা, কোনো নাম ৰূপত আৱদ্ধ নহ'বা। এইয়াটো সকলো সন্তানৰ বাবে জ্ঞান। আগলৈ আৰু বহুত আশ্চৰ্যজনক কথা দেখিবলগীয়া আছে। এই সময়ততো সকলো দুখৰেই কথা, কিন্তু এই দুখৰ বাবে আমাৰ কোনো উদ্বেগ নাই। চোৱা, এই বাবাতো (সাকাৰ) কোনো উদ্বেগত নাই কিয়নো জানে যে মইতো বাবাকেই স্মৰণ কৰিব লাগে, মই বাবাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ ল'ব লাগে। বাবাই বুজাইছে যে ৰচনাৰ পৰা কোনো প্ৰাপ্তি পোৱা নাযায়, ৰচনাই ৰচয়িতাৰ পৰাহে অধিকাৰ প্ৰাপ্ত কৰে, সেয়েহে যি ৰচনা (পুত্ৰ-কন্যা) আছে তেওঁলোকে এজন ৰচয়িতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। লাগিলে যিয়েই নহওঁক কিয়। এইটো বুজিবা যে কোনো ধৰণৰ বিধিনি আছিলেও সংশয়ৰ কোনো কথাই নাই কিয়নো এজন শিৱবাবাকেই স্মৰণ কৰিব লাগে, তাতেই সন্তানসকলৰ কল্যাণ নিহিত হৈ আছে। যদি কোনোৱে ভাল সেৱা কৰি কৰি গুছি যায় তেন্তে বুজিব লাগে যে যিয়েই নাযাওক তেওঁ গৈ অন্য ঠাইত চৰিত্ৰ ৰূপায়ণ কৰিব লাগিব। কিবা নহয় কিবা কল্যাণৰ বাবেই এই সকলোবোৰ হয়, কিয়নো পিতা কল্যাণকাৰী হয় আৰু এই সংগম যুগ ব্ৰাহ্মণসকলৰ বাবে হয়েই কল্যাণকাৰী। প্ৰতিটো কথাতে কল্যাণ আছে বুলি বুজি লৈ নিচিন্ত হৈ থাকিব লাগে কিয়নো আমি ঈশ্বৰীয় সন্তান হওঁ। ঈশ্বৰৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লওঁ, উত্তৰাধিকাৰ লৈ লৈ যদি কোনোবাই শৰীৰ ত্যাগ কৰে তেন্তে নিশ্চয় তেওঁৰ আন কোনো ভূমিকা থাকিব, ইয়াকৈও ভাল কোনো কাৰ্য্য কৰিবলগীয়া আছে।

অহৌ সৌভাগ্য! যে আমাৰেই কল্পৰ আগৰ দৰে পিতাৰ সহায়কাৰী হোৱাৰ ভূমিকা আছে। সাধাৰণতে সহায়কাৰী হ'লেও কোনোবা মৃত্যুমুখত পৰিব পাৰে। আমি বুজি পাওঁ যে ড্ৰামা অনুসৰিয়েই এই সকলোবোৰ হয়, কোনোবা যদি গ'ল তাতে কি হ'ল। আমি তেওঁৰ বাবে একো কৰিব নালাগে। আমাৰতো সকলোবোৰ গুপ্ত। বাস্তৱত তেওঁৰ স্থিতি ভাল হয় যাৰ কেতিয়াও চকুলো নোলায়। কেতিয়াও এনেকৈ নাভাবিবা যে মম্মাই শৰীৰ ত্যাগ কৰিলে এতিয়া কি হ'ব! চকুলো যদি ওলায় অনুত্তীৰ্ণ হৈ যাবা, কিয়নো পিতা বহি আছে নহয়, যিয়ে আমাক সকলোকে উত্তৰাধিকাৰ দি আছে। তেওঁতো অমৰ হয়, তেওঁৰ বাবে কেতিয়াও কন্দাৰ প্ৰয়োজনো নাই। আমিহে নিজেই আনন্দত শৰীৰ ত্যাগ কৰিবৰ বাবে পুৰুষাৰ্থ কৰি আছে। মম্মাৰো কোনো কাৰ্যৰ বাবে এই সময়ত যাবলগীয়া আছিল, এয়াও ড্ৰামা। নিজৰ অৱস্থা অনুসৰি শৰীৰ এৰিলে তেওঁৰ কল্যাণ হয়। বহুত ভাল ঘৰত জন্ম লৈ তাতো আনন্দ দিব। সৰু শিশু সকলেও সকলোকে আনন্দিত কৰি তোলে। সকলোৱে সিহঁতৰ বহুত মহিমা কৰে। সেয়েহে সন্তানসকলৰ সকলো ড্ৰামা আৰু পিতাৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰে। প্ৰতিটো

চেকেওত যি ঘটি আছে সেয়া সকলো ড্রামাত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে, এনেকৈ ভাবি সদায় আনন্দত, হৰ্ষিত হৈ থাকিব লাগে।

কোনো ধৰণৰ নাম-ৰূপত আমি আৱদ্ধ হ'ব নালাগে। এইটোতো জানো যে এয়া শৰীৰ হয়, ইয়াকতো এৰিবই লাগিব। সকলোৰে ভূমিকা নিৰ্ধাৰিত কৰা আছে, আমি কান্দিলে জানো তেওঁৰ ভূমিকা সলনি হ'ব! সেই কাৰণে সন্তানসকল সম্পূৰ্ণ অশৰীৰী, শান্ত আৰু হৰ্ষিতমুখৰ হৈ থাকিব লাগে। অটল, অথগু ৰাজ্য ল'ব লাগিলে এনেকুৱা হ'বও লাগিব। কোনো ঘটনা ঘটি গ'লে সেয়া ড্রামাত হ'বলগীয়া আছিল বুলিয়ে কোৱা হ'ব, খেদ কৰাৰতো কোনো কথা নাই। কল্পৰ আগতেও এনেকুৱাই হৈছিল। ঘটনা আদিটো ঘটিবই, গৈ থাকোতে ভূমিকম্প আহি যায়। এনেকুৱা নহয় যে তোমালোকৰ মাজত কাৰোৰেই মৃত্যু নহ'ব, নহয়। কোনোবা মৰিবও পাৰে, যিকোনো অঘটন ঘটিব পাৰে। সেইকাৰণে বাবাই বুজায় যে সন্তানসকল, সদায় পিতাৰ স্মৃতিত, নিচিন্ত হৈ থকা। ইয়াত যিয়ে যি ভূমিকা পাইছে সেয়া পালন কৰিছে, তাত আমি কি কৰিব লাগে! আমাৰ জ্ঞানেই এনেকুৱা - মাঁ মৰিলেও হালুৱা খাবা, অৰ্থাৎ জ্ঞান ৰত্ন দিব লাগে। ধৰিলোৱা বাবাই কয়, এই বাবাও যদি গুচি যায়.. তোমালোক সন্তানসকলেতো তথাপি জ্ঞান পাইছা যে আমি শিৱ বাবাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ ল'ব লাগে, এখেতৰ পৰাতো ল'ব নালাগে। পিতাই কয় - মোৰ এই সকলো সন্তানে মোৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লৈ আনকো ৰাস্তা দেখুৱায়। তোমালোক সন্তানসকল অন্ধৰ লাখুটি হ'ব লাগে, পিতাৰ পৰিচয় দিব লাগে। প্ৰত্যকৰে ওপৰত দয়া কৰিব লাগে। তোমালোকৰ এয়া পুৰুষাৰ্থ যে এই দুৰ্ভাগীয়াসকল দুখী হয়, এওঁলোকক সুখৰ পথ দেখুওৱাই দিওঁ। এই দুনিয়াত এজন পিতাৰ বাহিৰে আৰু কোনোৱে সুখৰ ৰাস্তাৰ বিষয়ে নকয়। মুক্তিদাতা, দুখ-হতা, সুখ-কৰ্তা এজনেই, তেওঁকেই স্মৰণ কৰিব লাগে।

ইয়াত দুখৰ কোনো কথাই থাকিব নালাগে, যিয়েই নহওঁক কিয়। যদিও আমি জানো তোমাৰ মম্মা সেৱাধাৰী, সকলোতকৈ এক নম্বৰত বুলি কোৱা হয়। তেওঁৰ হাতত চেতাৰ দেখুওৱায়, সচাকৈ জগদম্মা অৰ্থাৎ মাতেশ্বৰী তেওঁ বহুত ভালকৈ বুজাইছিল। তেখেতেও কৈছিল শিৱবাবাক স্মৰণ কৰা। মোক স্মৰণ কৰিব নালাগে। মনমনাভৱ, মধ্যাজীভৱ- এই দুই শব্দ প্ৰখ্যাত। বাকীতো বিস্তাৰ মাত্ৰ।

গতিকে যিকোনো পৰিস্থিতিত, কিবা সংশয় আহিলে, এইয়া কি হ'ল, এনেকুৱা কিয় হ'ল ... তেন্তে ইয়াৰ পৰা নিজৰহে লোকচান কৰি দিব। তোমালোক সন্তানসকলৰ যিকোনো পৰিস্থিতিত দুখৰ অনুভৱ হোৱা উচিত নহয়। লাগিলে বেমাৰ হওঁক বা আন কিবাই হওঁক.. এয়াতো কৰ্মভোগ। বাবাক সোধে - বাবা এইয়া কি? বাবাই ক'ব এয়া তোমালোকৰ কৰ্মভোগ। যদি কোনো কথা ড্রামাত আগতীয়াকৈ কবলগীয়া নাই তেন্তে মই কেনেকৈ কওঁ...! এই বাবাইও সাক্ষী হৈ চায়, গতিকে সন্তানসকলেও সাক্ষী হৈ চাব লাগে আৰু পিতাৰ স্মৃতিত নিচিন্ত হৈ থাকিব লাগে যে আমি ঈশ্বৰৰ সন্তান হওঁ, ঈশ্বৰৰ নাতি-নাতিনী হওঁ। ঈশ্বৰৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লৈ আছোঁ। আমি জানো মম্মাইও ঈশ্বৰৰ উত্তৰাধিকাৰ লৈ লৈ শৰীৰ এৰি দিলে। আমি প্ৰত্যেকেই কেৱল পিতা আৰু উত্তৰাধিকাৰক স্মৰণ কৰিব লাগে। সকলো পুৰুষাৰ্থৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰে। এইটো সন্তানসকলেও অনুভৱ কৰিব পাৰে যে আমি যিমানে পঢ়িম সিমানে উচ্চ পদ পাম। উচ্চ ৰাজকুমাৰ হ'মগৈ। সূৰ্যবংশী ৰাজকুমাৰ-ৰাজকুমাৰীও আছে আৰু চন্দ্ৰবংশী ৰাজকুমাৰ-ৰাজকুমাৰীও আছে। গতিকে সন্তানসকলে পঢ়া পঢ়িবই লাগিব, যিয়েই নহওঁক কিয় পঢ়িব নিশ্চয় লাগিব। এনেকুৱাতো নহয় যে কাৰোবাৰ মাঁ/পিতা মৰিলে সন্তানে পঢ়িবলৈ এৰি দিব, নহয়। সেয়েহে তোমালোকেও পঢ়া সদায় পঢ়িব লাগে। তোমালোকে এদিনৰ বাবেও পঢ়া এৰিব নালাগে, সেৱাও যিকোনো পৰিস্থিতিত কৰিব লাগে। প্ৰতিটো মুহূৰ্ততে সেই এজন বাবা যেন স্মৃতিত থাকে। তোমালোকক তেৱেঁই পঢ়াই আছে আৰু তেওঁৰ পৰাই উত্তৰাধিকাৰ ল'ব লাগিব। তেওঁৰ পৰাই আমাৰ বুদ্ধিৰ তলা খুলিছে। গোটেই ব্ৰহ্মাণ্ড, সূক্ষ্মবতন আৰু পিছত সৃষ্টিৰ আদি মধ্য অন্তৰ জ্ঞান আমাৰ বুদ্ধিত আছে। এই জ্ঞানৰ দ্বাৰাই আমি চক্ৰৱৰ্তী হওঁ। বচ, সেইটো নিচাত, ফুৰ্তিত থাকি সকলোকে এনেকৈয়ে শুনাৰ লাগে কিয়নো তোমালোক সন্তানসকল যি দূত ব্ৰাহ্মণ হৈছা, তোমালোকৰ কোনো চিন্তা নাই। ইয়াত মূৰ্ছিত হোৱাৰ, চিন্তা কৰাৰ কোনো কথাই নাই। এনেকুৱা ভাল অৱস্থাৰ প্ৰয়োজন।

তোমালোকে বুজিছা যে অন্তিমত বিজয় আমাৰ হ'বই, অনেকে নিজৰ উত্তৰাধিকাৰ ল'বৰ বাবে আহিব। যিয়েই নহওঁক, তোমালোকৰ সেৱা বৃদ্ধি হৈয়েই থাকিব, কেৱল তোমালোকৰ চাল-চলন দৈৱী হ'ব লাগে। কোনো আসুৰী গুণ থাকিব নালাগে। কাৰোবাৰ লগত যুদ্ধ কৰা, হাই-কাজিয়া কৰা, কাৰোবাক কটু বচন কোৱা বা অন্তৰত কিবা লালসা, লোভ, ক্ৰোধ... আদি যদি থাকে তেন্তে বহুত কঠোৰ শাস্তি খাব লাগিব সেইকাৰণে কাকোকে দুখ দিব নালাগে। সকলোকে সুখৰ ৰাস্তা দেখুওৱাব লাগে। কোনোবা সৰু সন্তানে চঞ্চলতা কৰিলেও মাৰিব নালাগে। সিহঁতকো মৰমেৰে চলাব লাগে। ঘৰতো বহুত যুক্তিৰে চলিব লাগে। কোনোবা কোনোবা আছে যিয়ে ইয়াত ভালদৰে বুজে, ঘৰলৈ গ'লে তেওঁক মায়াই হায়ৰাণ কৰে। এয়াও পিতাই বুজি পায় যে সন্তানসকল ধুমুহা বহুত জোৰেৰে আহি থাকিব, দিনে প্ৰতিদিনে ধুমুহা আৰু বিধিনি আহি

থাকিব, তোমালোকে ভয় খাব নালাগে। পিতাই কয় আমাৰ এই বুদ্ধ জ্ঞান যন্তুত অনেক বিধিনি আহিব, কিয়নো এয়া নতুন জ্ঞান।

কোনোৱে সোধে - তোমালোকে শাস্ত্ৰক মানানে? তোমালোকে ক'বা - হয়, মানো এইয়া সকলো ভক্তি মাৰ্গৰ শাস্ত্ৰ। এইয়া জ্ঞান মাৰ্গ। জ্ঞানেশ্বৰ পিতাই কয় মাত্ৰ মোক স্মৰণ কৰা, আমিও তোমালোকক কওঁ পিতাক স্মৰণ কৰা। কৰা-নকৰা সেয়া তোমালোকৰ ইচ্ছা। এতিয়া নৰক হয়, ৰাৱণ ৰাজ্য। এতিয়া পিতা আৰু স্বৰ্গক মনত পেলোৱা। তোমালোকেতো গংগাত স্নান জন্ম-জন্মান্তৰ কৰি আহিছা, তথাপিও দুনিয়া পতিত হৈ আহিছে। এতিয়া পিতাই কয়- মোক স্মৰণ কৰা। যিসকল ইয়াৰ হ'ব তেওঁলোকৰ সংস্কাৰহে দেখা পোৱা যাব, তেওঁলোকে তৎক্ষণাৎ বুজিব পাৰ।

তোমালোক এতিয়া বেহদৰ বুদ্ধিমান সন্তান। সচেতন জনক বুদ্ধিমান বুলি কোৱা হয়। সেয়েহে তোমালোকে সেই নিচাত থাকিব লাগে। বাকী দুখৰ কোনো কথা নাই, এইটো আমি জানিলো যে ড্ৰামা চলি আছে। তোমালোকে ক'বা ৱাহ! মম্মা গ'ল! সেই ভাওৰীয়াই অন্য ভাও দিবলৈ গ'ল। এই ক্ষেত্ৰত মূৰ্ছিত হোৱাৰ, চকুলো টোকাৰ, দুখ কৰাৰ প্ৰয়োজন নাই। তেওঁ কোনো উচ্চ সেৱাৰ বাবে গ'ল। তোমালোক দিনে প্ৰতিদিনে উচ্চ হৈ গৈ থাক। কোনোৱে শৰীৰ ত্যাগ কৰিলেও গৈ উচ্চ সেৱা কৰিবগৈ, সেয়েহে সন্তানসকলৰ কোনো ধৰণৰ দুখ হোৱা অনুচিত। মম্মানো কি, সকলোৱে যাব লাগিব। আমিও বাবাৰ ওচৰলৈ যাব লাগিব, আমাৰ কাম বাবাৰ লগত। সকলোৰে কাম বাবাৰ লগত, মম্মাৰ কাম আছিল বাবাৰ লগত। এতিয়া তেওঁৰ পৰা সেই শিক্ষা লৈ সেৱা কৰি গৈ কিবা অন্য সেৱাৰ অৰ্থে দ্বিতীয় ভূমিকা পালন কৰিবলৈ গ'ল। আমি সাক্ষী হৈ চাওঁ। এনেকুৱা নহয় যে মম্মা গুচি গ'ল, কোনোবা গুচি গ'ল, এওঁ গুচি গ'ল... আচলতে আত্মা সেৱাৰ কাৰণে গ'ল। শৰীৰতো সকলোৰে মাটিতেই বিলীন হ'ব। সেইবাবে সন্তানসকলে কেতিয়াও কোনো চিন্তা কৰিব নালাগে। অৱশ্যে হয়, এইটো সত্য, এইয়া যি বাবাৰ বিদ্যার্থী আছিল তেওঁ বহুত ভাল আছিল। ভালকৈ বুজাইছিল - এনেকৈ কোৱা হয়। যদি কোনো প্ৰকাৰৰ সংশয় আছে, তেন্তে তেওঁ সমাপ্ত হ'ল, পদৰ পৰা ব্ৰষ্ট হৈ যাব সেয়ে বাবাই সন্তানসকলক বুজাই থাকে - সন্তানসকল কোনো চিন্তা নকৰিব। যি নিৰ্দেশনা পোৱা সেইয়া পালন কৰি যোৱা। এনেকৈ নাভাবিবা যে এইয়া কি হৈ গ'ল? চিন্তা তেওঁলোকৰ হ'ব যিয়ে বাবা আৰু জ্ঞান পাহৰি যায়। তোমালোক সকলো সন্তান মাষ্টৰ নলেজফুল হোৱা। যাৰ যি ভূমিকা, তাত আমি কি কৰিব পাৰোঁ?

অচ্ছা, ৰাতিতো সকলোৱে স্মৃতিত বহিছিল, ভাল উপাৰ্জন হৈ গ'ল। বাবাই ইয়াত আহি সন্তানসকলক নিৰীক্ষণ কৰে, আনন্দিত হয় যে এয়া বাগিচা তৈয়াৰ হৈ আছে। এতিয়া ব্ৰাহ্মণ, ইয়াৰ পিছত দেৱী-দেৱতাৰ বাগিচা হ'ব। এতিয়া ইয়াত সকলো পুৰুষাৰ্থী। যন্তু কৰি আছে ভাল ফুল হ'বলৈ। কাঁইটক ফুল বনাই দেখুওৱাব। তোমালোক ইয়াত স্থিৰ হৈ বহিব লাগে। বাবাই চোৱা কিমান দূচ কৰায়। বাবাৰ নিৰ্দেশনা পোৱা হৈছে - কেৱল মোক স্মৰণ কৰা। কোনোৱে যদি কান্দে তেতিয়া বাবাই ক'ব - যিয়ে কান্দে তেওঁ হেৰুৱালে। বাবাই চাই আছে কোনো মূৰ্ছিত হোৱা ফুলতো নাই? নাই। সকলো মহাবীৰ হয়। এনেকুৱা বিধিনিতো আহিবই। ড্ৰামা হয়, বিধিৰ বিধান হয়। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*** ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ : - ****

(1) নিজৰ চাল-চলন দৈৱী কৰি তুলিব লাগে। কেতিয়াও যুদ্ধ, হাই-কাজিয়া কৰিব নালাগে, কটু বচন উচ্চাৰণ কৰিব নালাগে, লোভ লালসা ৰাখিব নালাগে। কাকো দুখ দিব নালাগে। সকলোকে সুখৰ পথ দেখুওৱাব লাগে।

(2) কোনো বিধিনি আহিলে সংশয় আনিব নালাগে, ড্ৰামাত হ'বলগীয়াতো নিশ্চিত সেয়া বুজি নিচিন্ত হৈ থাকিব লাগে, চিন্তা কৰিব নালাগে।

বৰদান: সদায় পৰিপূৰ্ণতাৰ অনুভূতিৰ দ্বাৰা বক্ৰ (জটিল) পথকো চিধা (সৰল) বনাওঁতা শক্তি অৱতাৰ হোৱা। সদায় শক্তিৰ, গুণৰ, জ্ঞানৰ, আনন্দৰ খাজানাৰে ভৰপূৰ হৈ থাকিলে পৰিপূৰ্ণতাৰ ৰাগিত বেকা ৰাস্তাও চিধা হৈ যাব। যদি খালী হোৱা তেন্তে খাল (গাঁত)ৰ সৃষ্টি হৈ যাব আৰু খালত পৰিলে মোচোকা খাব। যি দুৰ্বল আৰু খালী হয় তেওঁলোকে সংকল্পত মোচোকা খাব লগা হয়। শক্তি অৱতাৰ অৰ্থাৎ বেকাক

(জটিলতাক) চিধা (সৰল) কৰাৰ ঠিকা লওঁতা। এনেকুৱা ঠিকা লওঁতাই কেতিয়াও এনেকৈ ক'ব নোৱাৰে যে ৰাস্তা বেকা। যদি কোনোবা পৰি যায় তেন্তে সেয়া মনোযোগৰ অভাৱ বা বুদ্ধি ভৰপূৰ নহয়।

স্লোগান: আত্মিক তাক ধাৰণ কৰোঁতা জনেই আত্মিক গো লাপ ।

!! ওঁম্ শান্তি !!